

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

PASSIÓ. POLÍTICA.

Diuen los sabis rabins
que no 's pot entrar á dins.

L' ESPASA.

hi ha una cosa espanyola, purament espanyola, es l' espasa. Tant es aixís que l' espasa pot dirse que ha nascut a Espanya.

En los temps de la més remota antigüetat, quan tots los altres pobles no se servian més que dels mandrons, las fletxas y las destrals, los habitants d' Espanya ja duyan y usavan l' espasa.

Los espanyols ván fer coneixre l' espasa als romans. Era l' espanyola una espasa curta, recta, com la que figura als jochs de cartes; pero tallava per tots dos costats.

Encare ningú ha pogut igualar á Toledo per las espasas.

¿Volen més rahons? Donchs examinin la paraula: entre *Espasa* y *Espanya* no hi ha més que una lletra de diferencia.

Per aquest motiu no estranyin que l' espasa exerceixi una influencia tant gran en lo nostre modo de ser.

Tenim en lo teatro clàssich *Dramas de capa y espasa*.

A las corridas de toros, la figura més principal es l' espasa.

Fins á Barcelona la casa editorial *Espasa hermanos*, no dona á llum un' obra que no 's guanyi desseguida 'l favor del públich.

Y es tanta la costum que tenim de comparar ab una espasa á las personas que 's distingeixen, que ab permís de vostés, los explicaré un quènto.

Vá descubrir un casat molt sensible que la dona l' enganyava, y del trastorn que vá tenir vá caure malalt.

Estava grave, y un conegut que s' interessava per ell, preguntava á un amich que 'l veïllava cada dia:

—¿Y 'l metje?
—Observa y calla.
—¿Quí 'l visita?
—Un primer espasa.
—¿Pobret! ¿No sabs si 'l despatxará á *vola-pié* ó de un *mete y saca*?

Torném al assumpto.
L' espasa es tant espanyola, que aixís com no hi ha medi de separarla de las nostras costums, no hi ha medi tampoch de olvidarla dintre de la nostra historia.

Hi ha un joch molt antich, fill d' Espanya, y que viu y viurá sempre, perque ab las sévas combinacions variadas, es lo joch qu' excita més l' interés de las personas que agafan las cartas.

Tots vostés lo coneixerán: es lo *tresillo*.

Donchs preguntin á un jugador de tresillo quina es la carta que s' estima més, y 'ls responderá sense vacilar un moment:

—L' espasa.
L' espasa es una basa segura.

Donchs vejin vostés: en lo joch de la política succeheix lo mateix: l' espasa es la millor carta.

Coloquin á un home polítich ó á tot lo país entre l' espasa y la paret, y veuran desseguida 'ls resultats. No hi ha remey: en aquesta terra espanyola ningú se 'n escapa.

Desde que hi ha sistema parlamentari sempre ha succehit lo mateix: l' espasa brilla sobre tot. Passin revista:

Comensin per l' Espartero y en Narvaez; segueixin per en Narvaez y l' O'Donnell; arribin á n' en Prim; continuhin per en Serrano... l' espasa sempre.

Hem vist homes guapos que no s' han volgut donar per entesos y saben lo que 'ls ha succehit?

Preguntin al conde de San Lluís, á n' en Gonzalez Brabo, al mateix Sagasta... Y no vajin tant lluny: aquí tenen á n' en Cánovas.

Hi ha coincidencias estranyas. La senmana de Passió del any 1880 serà memorable: jo 'ls ho garanteixo. Si jo fós liberal conservador ja no miraria á n' en Cánovas com un déu, sino com una verge, y sense vacilar l' entregaria á la veneració y respecte dels espanyols, fentne d' ell una devotissima estampa.

L' hi posaria un vel á la cara: lo pintaria ab lo dolor imprés en los llábis, trist, abatut, las mans

crispadas, lo cor fora del pit, y set espasas clavadas.

¡Pobre home! Considerén, germans, aquests set dolors. No han sigut una ni dugas, han sigut set las espasas que aquests dias l' hi han clavat al cor, per nosaltres pecadors que no sabém compendre 'l sacrifici.

Ja veuran, passin llista:
L' espasa de 'n Martínez Campos, la de 'n Jovellar, la de 'n Concha, la del vice-almirant Pavia, la del general Sanz, la del general Daban y la del general Cassola.

Aquesta última sobre tot indica la planeta de 'n Cánovas.

Ja 'n poden dir ah tota la boca: en Cánovas es á la *Cassola*.

Ell prou s' esforcava aquest dia dihent allá al Senat: «Los militars no serveixen: los militars ab aixó de la política y de l' administració no hi entenen: es inútil que intentin fer un nou partit: no 'n sortirán: en cap país del mon los militars gobernan.»

Los generals que l' hi havian clavat al mitj del cor las set espasas reyan: al veure aquestas llágrimas de cocodrilo.

Y jo pensava:
—Sí, sí: ja pots invocar al element civil, ja pots buscar simpatías entre la *clase de paisanos*: ja 't coneix herbeta que 't dius marduix.

Digas ¿qué n' has fet del element civil? L' any passat l' hi vás demanar 60 mil homes per l' exercit; aquest any n' hi has demanat 65 mil. Al pujar al poder, vás trobar una prempsa lliure y tú l' hi has posat la mordassa de la lley d' imprenta. Vas trobar los drets individuals garantits per la constitució democrática y has donat al país la constitució de 1876. Los paisans teniam esperit, hi havia vida pública, y tú l' has ofegada. L' administració havia de ser una carrera honrosa per totas las inteligencias, y tú n' has fet un ranxo pels amichs y servidors. Fins en la provisió de cátedras has prescindit del mérit, si 'l primer nom de las ternas era 'l nom de un demócrata. ¿Qué n' has fet del element civil?

¿Y are cridas y t' exclamas?
Jo no sé pás qu' es pitjor: si la palmeta del Mestre Titas ó l' espasa del general.

Endavant generals, endavant y fora: ja sé que no heu de ser amichs nostres; pero menos ho es en Cánovas.

La vostra espasa es basa segura en lo tresillo de la política: tiréula; no hi fa res: siguém espanyols una vegada, y aném demostrant alló de l' Evangelí.

—Qui á ferro mata, á ferro mor.

P. K.

N Martínez Campos mentres estava al costat de 'n Cánovas era un Déu, era 'l brás de la restauració, la gloriosa espasa de Sagunto, 'l pacificador de Cuba y de la Península: en una paraula, no hi havia á ca 'l adrogar més bolados que á las columnas de qualsevol periódich ministerial.

Y are no es més que un xambò, un calsas, un home que ab aixó de la política no hi enten pilota, un gamarús, etc., etc.

Y vejin, á mi 'm sembla que aquest mestre que 'ls ha donat tants gustos, está destinat á donarlos molts disgustos.

S' ha encarregat de la fonda de Vista alegre l' acreditat fondista M. Martin. Ja hi poden anar, donchs, ab tota conhansa: desde 'l plat més delicat fins als caragols y 'ls clàssichs moluscos hi trobarán de tot.

Bona vista, bona cara, bon menjar y bon fondista.

En Cánovas vá dir aquest dia en lo Senat: «Los pobles pagan sempre lo que deuen.»

Pregunta als mestres d' estudi. Los pobles ¿pagan sempre lo que deuen?

L' Ajuntament de la Garriga anuncia la venta de 22 fincas embargadas per falta de pago de la contribució. L' Ajuntament de Vilamajor anuncia la venta de 17 fincas pèl mateix motiu.

La situació vá comensar menjantse 'ls fruits, y vá acabant menjantse 'ls terrossos.

En Cánovas vá dir que considerava molt funesta la política que seguia 'l general Martínez Campos.

Un argument de 'n Pelayo Cuesta:

«Si considerava molt funesta la política del general, vamos á veure ¿perqué vá aconsellar al rey que 'l cridés al poder?»

La pregunta tanca de cop, y en Cánovas queda agafat á l' esclatxa de la porta.

A Russia sembla que descargolan las clavias. La corda estava á punt de trencarse... y 'l govern afluixa.

Are ja 's permet la circulació dels periódichs estrangers, menos quan diuhen certas cosas.

Lo govern pensa fer algunas reformas, y en Loris Melikoff ha rebut un avis del comité nihilista dihentli, qu' encare no estava ordenada la seva mort; y que si 'u hagués sigut, la sentència ja estaria executada.

A Varsovia s' ha descubert un nou centro de conspiració, havent sigut presos dos inginyers, un estudiant y tretze obrers en lo moment en que celebravan una reunió.

Jo crech que tant es qu' estimin com que arronsin: lo que haja de ser será.

Volen saber los generals que son diputats ó senadors que están contra 'l govern? Donchs, passém llista:

General Martínez Campos, general Jovellar, conde de Valmaseda, conde de Cheste, general Concha, general Serrano, tots ells ex-capitans generals de Cuba, Vice almirant Pavia, general Sanz, general Riquelme, general Ros de Olano, general Lopez Dominguez, general Salamanca, general Cassola, general Daban, brigadier Jimenez Palacios y brigadier Ochando.

Y no 's creguin, si fossim á Madrid, tots respondrian: presente.

Un conservador que no s' apura per res, deya aquest dia:

—Si jo fós de 'n Cánovas aixó dels generals aviat seria acabat.

—¿Com? l' hi preguntava un amich.

—Ja veurás, al fill del Elduayen, de tinent qu' era no l' han fet coronel, aixís, de cop y volta? Donchs se 'l fá capitá general y se 'l nombra ministre de la guerra.

Conferencia popular demá diumenje á dos quarts de onze del dematí en l' *Ateneo barcelonés*:

Medis de protecció á la infancia per D. J. Roca y Roca, director de la *Campana de Gracia*.

Es inútil dirlos que hi quedan convidats, y que l' entrada es pública.

Recorts històrics:

Van renyir Olozaga y Lopez y demès progresistas, y vá venir 1843.

Van renyir Bravo Murrillo y Narvaez, y vá venir 1854.

Van renyir Espartero O'Donnell, y vá venir 1856.

Van renyir Sagasta y Ruiz Zorrilla, y vá venir 1873.

Are han renyit en Cánovas y en Martínez Campos. ¿Qué vindrá?

Mare de Déu. Vajin á saberho are 'l que vindrá.

Aquest dia 'l *Correo catalá* demanava diners per enviarlos als Jesuitas de Filipinas qu' están convertint salvatjes.

Aixís se practica la caritat: convertint salvatjes y deixant que 'ls treballadors civilisats se morin de gana.

Al Vendrell lo rector vá predicar furiosament contra la *Passió*, y tarde y nit al teatro no vá haberhi prou puesto.

A Sabadell los escolapios ván arreglarho de un'altra manera: ván posar centinellas de vista á la porta del teatro, y 'ls noys que en companyia del seu pare anavan á veure la *Passió*, l' endemá ván castigarlos, y 'ls hi feren gran amenassas per si hi tornavan. ¿Qui sab! Si hi tornan tal vegada 'ls enviarán á presiri.

Un vehí d' Agullana diu que un predicador vá excomunicar desde la trona als que llegiren la *Gaceta*, la *Campana* y altres periódichs liberals.

De Cornellá 'ns diuhen que 'l sermó que relatavam la senmana passada, no vá ferlo 'l rector, sino un predicador que aquest vá enviar á buscar. La veritat al seu lloch.

Per últim, un suscriptor de Tordera 'ns diu lo següent:

«Volent salvar la mèva animeta hi anat á confessar, y per haver llegit la *Campana* sis mesos, m' han posat la penitencia de 25 parts de rosari; pero

n' estich molt content, perque hi trobat qui me las diu á quarto cada part.
»De manera que ab sis ralets cada any, puch llegirla ab tot desahogo, y encare 'm queda un quarto escatussé, que sempre vé bé per beure l' ay-guardent.»

ENTRE RAMS Y PASQUA.

Era un diumenje: la gent en lo portal se apinyava, mirant á Jesús qu' entrava sobre un burret tot somrient.

Per tot se sentían clams de frenética alegría; lo poble aplaudint corría, tot eran palmas y rams.

—¡Es Dèu la gent exclamava; jes lo que 'ns té de salvar! fora, deixéulo passar!— Y Jesús triunfant entrava

Y veyá al jove y al vell fent brincos al seu darrera, y mirava en la carrera tots los nlls ficats en ell.

Després de ser festejat ab tota la pompa humana, ans d' acabar la senmana moría crucificat.

Y 'ls mateixos que cridavan lo diumenje en que va entrar, tots campanes varen anar á veure com lo matavan.

Aixó, net y garbellat, ha succehit aquí á Espanya ab aquest que ara s' afanya fent discursos al Senat.

Com Cristo, en Campos un dia feya sa entrada á Madrid; com ell, se veyá aplaudit y palmas y rams cullía.

Com ell, anant carré avall mirava al poble, tot curro, no montat en prosaich burro, sino en majestós caball.

També la gent ab ardor á son pas s' apilotava y entre músicas cridava: —¡Pas al nostre salvador!—

Las senyoretas més monas l' hi tiravan flors á mils, tots, militars y civils, l' hi regalavan coronas.

Tot era ell: grans y petits l' hi davan títols y notas, l' hi respallavan las botas, l' hi espantavan los mosquits.

L' hi deyan gran general, diplomátich de talent, astre radiant y esplendent, sabi, valent, immortal.

Y si en aqueil entremitj no l' van fer sant, pot ben dirse qu' es que no van atrevirse, no es que faltés lo desitj.

¡Pobret! ¿Qui l' hi haguera dit que aquells que un jorn l' aplaudian un altre dia vindrian á fuetejarlo ab dalit?

Com Cristo, també ha acabat per veure 's cubert d' agravis per aquells mateixos llabis que l' havían alabat.

Lo paralelo no pot ser més rigorós y exacte; judicats acte per acte, tots dos son iguals en tot.

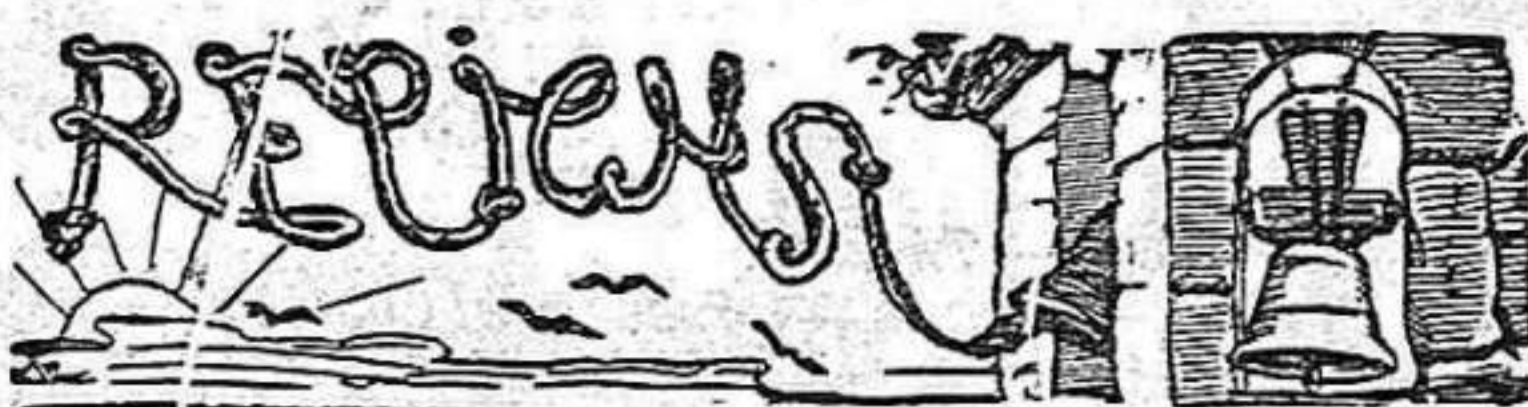
Cristo va obrar dócilment é ignocentment expiré; en Campos ja 's ven ben cla qu' es també un gran ignocent.

De Cristo en la patulea hi havia un traidd amagat: sí á en Campos no l' han rifat... que venga Dios y lo vca.

Los mateixos desenganys, las mateixas picardías Cristo va ser Dèu cinch dias, en Campos ho ha estat cinch anys.

No més hi ha la diferencia que aquell torná al cel després, y aquet tal volta may més tornarà á la Presidencia.

C. GUMÁ.

Las endarrera vá descubrirse aquí á Barcelona una fábrica de moneda falsa, trobantshi varias monedas, troquels é instruments, y ademés una dona.

¡Qui sá, si també es una dona falsa!

Se tracta de la formació de un nou partit, y basta que 'ls generals s' ho hajan ficat al cap perque 's formi.

En Sagasta es qui está més desesperat: perque ab aixó del nou partit l' hi rompen lo torn.

Sempre ho havia cregut, que 'l partit constitucional no podria filar.

L' Ajuntament de Almería ha suprimit als serenos.

Jo ja 'u veig, en los temps que are corrém tothom pert la serenitat.

Fins en Cánovas l' ha perduda.

Un dels generals que ab més faria 's vá rebatre contra en Cánovas es lo general Sanz.

¡Pobre Cánovas! Hasta 'ls sans se l' hi revoltan.

Després de prop de un any de ténirla en remull al últim han donat per neta l' acta de Granollers.

Si 'l Sr. Maspons fos un diputat curiós com molts mestressas de casa, diria á la bugadera:—Torneula á posá al cubell, qu' encare es molt confosa.»

Peró jo ja 'u veig: ab aixó de las actas succeheix com ab las camisas: qui la dú més neta, qui la dú més bruta.

*

Y 'l Sr. Maspons, per ferse ben veure s' ha fet húsar desseguida.

Y are cuidado á caure de caball.

La Unió, periódich de Madrid, ha sigut denunciat per un article titolat *El banquete*.

Lo dret de menjar no 'l tenen més que 'ls conservadors; y si un periódich demócrata parla de banquetes, lo govern l' envia tot seguit á la *banqueta*..... del acusats.

Tot sovint veig que 'ls periódichs de Madrid parlan dels diputats *azucareros*.

Diputats de sucre!...

Aquests ray! Si l' hi fan la guerra, y la situació vol que 's fongan, no té més que lleparlos.

Després de las sessions del Senat lo govern vá presentarse al Congrès, y allí hi havia quietut absoluta.

—¡Qu' es estrany, que hi haja tanta tranquilidad! exclamava un concurrent á las tribunas.

—No 'n fassas cas: á n' aquesta casa hi ha un difunt: lo govern está de cos present.

L' Orovio está malalt, y per aquest motiu dihen que deixarà la cartera d' Hisenda.

No més que la malaltia podía vence á n' aquest carácter de guta-perxa, flexible com ningú impermeable á las crissis.

Los ministros qu' están malalts deixan las carteras

Are hauria de succehir un' altra cosa, y es qu' estant malalt lo pais, deixés als ministros.

Al Monte de Pietat de Madrid hi ha hagut aquest any 15.327 empenyos més que l' any passat.

Naturalment: han governat sempre 'ls liberals conservadors; y ja 'u sab tothom, si per tractar ab ells se necessitan molts empenyos, per alimentarlos se 'n necessitan més encare.

¿Saben lo quènto del llorito?

Era un llorito que un vividor durant la revolució, l' hi havia ensenyat á dir sempre: *Viva la Revolucion*.

Va ser després dels de l' olla, y al venir la restauració, lo llorito, més conseqüent que 'l seu amo, cridava encare: *Viva la Revolucion*.

No vá tenir més remey lo seu amo, que cargolarli 'l coll.

*

Donchs á la premsa madrilenya hi ha un llorito molt semblant: es la *Política*.

Temps endarrera vá sortir, com vostés saben ab aquella estribillo: «*Todo vá bien.*»

Y aquest dia, revolcat e'n Cánovas pels generals del Senat, y ab l' olla d' el presupuesto mitj esquerdada, deya encare: «*Todo vá bien.*»

Es la primera vegada que hi estat conforme ab ell: are sí qu' es veritat, *todo vá bien*.

Aquest dia 'l Senador Pelayo Cuesta vá tenir un rasgo.

«Lo partit conservador se 'n vá á trossos» vá dir, y l' hi van respondre: «Peró viu sempre.»

«Sí, anyadí, es com lo cuch solitari: viu mentres lo cap del *monstruo* está dintre del cos del malalt.»

Vaja, hi ha oradors que 'n saben molt.

Fá dos dissaptes que un xicot venedor de la *Campana* vá tenir l' ocurrencia de cridar los periódichs, cantant ab la tonada de las perteneras:

«L' Avi 'l Nunci y la Campana la Bomba y 'l Borinot...»

L' Avi 'l Nunci y la Campana Niña de mi corazon

L' Avi 'l Nunci y la Campana l' Bomba y 'l Borinot.»

La gent al veure aquell rasgo d' ingeni lās hi prenía de las mans.

Heru observat que 'l Brusi no anuncia la representacions de la *Passió*.

En cambi molts vegadas hen vist en lo *Diari de Barcelona*, un anunci que deya ab lletas grossas: *Sífilis, Venéreo*, etc., etc.

Conversa agafada á la plassa de Sant Jaume.

—Qué tal, Quimet?

—Bé, y ell?

—Trempat, escolta, y 'l teu fill? Ja déu ser tot un home. ¿Quina edat té?

—Are, pèl més de febrer vá fer.... quatrecentos duros.

Algun periódich diu que s' está acostant á la terra y que aviat se deixarà veure una gran estrella ab qua.

¿Qué designará aquesta estrella?

Si designa fam, consti que arriba molt atrassada, y si epidemia també, perque ja fá massa temps que dura l' epidemia conservadora.

Segons veig en un periódich de París, una dona s' habia ficat á la gabia dels lleons ab M. Ridel y s' ha estat á dintre llegintlos una poesia.

¿Ho farian vostés?

Donc s' jo sí. Los hi llegiria una poesia de 'n Cheste, ó alguna de 'n Cánovas, y als quatre versos las fieras ja estarian adormidas.

—¿Quin es lo millor govern? preguntavan un dia á un escriptor francés.

Y ell vá respondre:

—Lo govern que se sent menos, que 's fá veure menos y que 's paga menos car.

Donchs are, sí á mí 'm preguntan:—¿Quin es lo govern pitjor? Respondré sens vacilar:—Lo govern de 'n Cánovas, perque es lo qui se sent més, se fá veure més y 's paga més car.

Parlavan de un autor dramátich que l' hi aplaudian totas las obras, y de las quals ne treya molts diners, y deya un literato molt burro.

—Que digan lo que vulgan: tot es quèstió de sort.

—Efectivament, l' hi responia un' altre: hasta 'l tenir talent.

Una caricatura de un periódich estranger. Un químich s' está barreiant varias sustancias contingudas dintre de frascos en l' etiqueta dels quals s' hillegeix: «Esquerra, Centro esquerra, unió republicana.»

Un l' hi pregunta:—¿Que féu doctor Políticus?

—Una mixtura.

—Alerta, que buscant una mixtura, no 'us surti una *disolucio*.

A la vista job cosa trista!

l' hi eixí un humor á en Pascual

y aná á trobá un oculista ..

—Y qué 'vá tréureli 'l mal?

—No, ca, l' hi tragué la vista.

Y. S.

—Sabs que tots los capellans tenen molta forsa, Andréu?
—Perque?
—Perque xichs y grans ab quatre dits alsan Dèu.

F. LI.

Tot parlant un Says y en Llada de qui era millor escriptó si en Fray Lluís de Lleó ó en Fray Lluís de Granada, en Llada digué á n' en Says sens que l' hi escapés lo riure:
—Convenim que per escrivure ja eran bon parell de Frays.

D. F.

Un pobre demana caritat fingintse cego. Un municipal l' hi sab l' historia y s' empenya en acompanyarlo á ca la ciutat.

Protestas del cego.

—No, tú no eres cego, l' hi diu lo municipal.

—¡Qué no soch cego! Vátua 'l mon dolent. La dona m' ha estat enganyant sis anys de carrera sense que jo me n' adonés. Veji si soch cego.

A un colegi preguntan historia sagrada á una noya que acostuma á distreure's.

—Digas, noya, l' hi diu la mestra: després que Adam y Eva van haberse menjat la poma ¿quin cástich van tenir?

La noya, de repent:

—Un bon cólich.

S' estava representant un' obra en un teatro, y excitava de tal modo l' entusiasme que tothom aplaudia.

Los aplausos son contagiosos, y un manco 's frivava per no poder contribuir á l' ovació.

Per últim l' hi acut una idea, y trayent l' única má que posseheix, diu dirigintse al seayor del costat:

—Fassa 'l favor de picar una mica, que jo també vull aplaudir.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Estocada.
2. ID. 2.ª—Notari.
3. MUDANSA.—Pita, Rita, cita.
4. ENDEVINALLA.—Xocolate.

5. COMBINACIÓ NUMERICA.—7 4 5 2 3
5 3 4 7 2
2 7 3 4 5
4 5 2 3 7
3 2 7 5 4

6. CONVERSA.—Thomas.

5. TRENCA-CLOSCAS.—Cánovas del Castillo.

8. GEROGLÍFICH.—La grossa te dotze dotzenas.

Han enviat totes las solucions Mister Repica y A. Rigodons: n' han enviadas 6 C'imen! Benet, Galapat guapo, Blat y Ordi. Marranya y Suscritores antedichos; 4 Freixeta petit y Sr. Pim Pam y 2 F. del Guerrero y Júpiter.

XARADAS.

I.

La total es tant hu-dos y al mateix temps tres-segona que sols mirarla una estona ja no 'm deixa está en repós.

L' hu-dos-tres, molt amich meu sè que la vol festejá y á l' hu-tres-quart deixarà. ¡Qué l' hi tinga en comte Dèu.

NEF Y CLORO

II.

—Si encare t' aquest conill, vá dir la tot á la Quima Hu-dos!

—Are no, tres-prima que será 'l sant del meu fill.

A. T. F.

ACENTÍGRAFO.

Amiga Leonor sabs que 'm tot ahí per hermosa tot que hi ha al teu jardí?

PAU SALA.

ESCORXA-CERVELLS.

D. Camilo se enfada.

Formar ab las anteriores lletas lo títol de un' ópera.

MARIETA T. DE REUS.

CONVERSA.

—¡Cóm aném, Badó?

—Lo metje m' enganya, noy.

—Y donchs ¿qué tens are?

—Búscu'u.

MARANYA.

TRIANGUL.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas horizontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla un nom de dona; la 2.ª l' apellido de un sant francés; la 3.ª un nom d' home; la 4.ª un aliment; y la 5.ª la meytat de un nom d' home.

P. FÁBREGAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Una iglesia de Barcelona.
1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7—Nom d' home.
1 6 3 4 5 8—Ciutat d' Espanya.
7 8 3 6 8—Altre nom de dona.
7 8 1 6—Altre nom d' home.
7 8 3—Una part del mon.
7 8—Membre humá.

PEPET LAGO.

GEROGLÍFICH.

D

pujada

V

SEMPRE

cayguda

REPUBLICA D. F.

Décimatercia relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

	Reales cénts.
Suma anterior.	818 75
Un liberal.	8 »
Total.	826 75

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ilagardo, Sr. Pim Pam, Galapat Guapo, Pau Sala y Tomás Nyicris.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Suscritores antedichos. Blat y Ordi, Un aprenent, E. Parranda, P. Ll. R., J. S., J. B. M. y T., X. X, Marranya, Miqui lo, S. S. y S. T. Brado, Un Sabadellench, Francisco de P. G. y M, Gos de presa, P. E, Vell católich y J. Font y Larot.

Ciutada Tiburon de Reus: Publicarém quadrat y geroglífich.—Freixeta petit: Idem lo seu y ademés lo logogrifo.—Mister Repica: Anirá 'l trenca-closcas.—J. P. Vich: No es que tinguém cap compromís, sino que molts cops l' espay nos falta.—Chirné Aïdop: No 'ns atrevim á publicarho.—Gallinaire de Vilanova: Publicarém lo geroglífich.—Noy de Sucre: Idem dos logografos y un trenca-caps.—Dos Felisos: Publicarém un epigrama: respecte á la noticia estrenia l' obra y 'n parlarém.—Un que no ha anat á confessar may: No hi ha medi de dirho.—J. V. y T. Cornellá: Mol greu nos sab tenir que rectificar: com vostè compendra aixó compromet la formalitat de un periódich.—J. V: Hi anirán las combinacions.—E. Novell: Los quentos molt bé, 'l quadret de costums poch xispejant y 'l pensament massa gastat.—E. J. Laforga: Se referia á un' altre assumpto comunicat per una persona que té las mateixas inicials que vostè.—R. S. Agullana: Queda servit.—Radical: Sabadell: Idem.—V. Vendrell: Idem.—P. R. Vallirana: La senmana entrant.—R. C. de F. Tordera: Queda complascut.

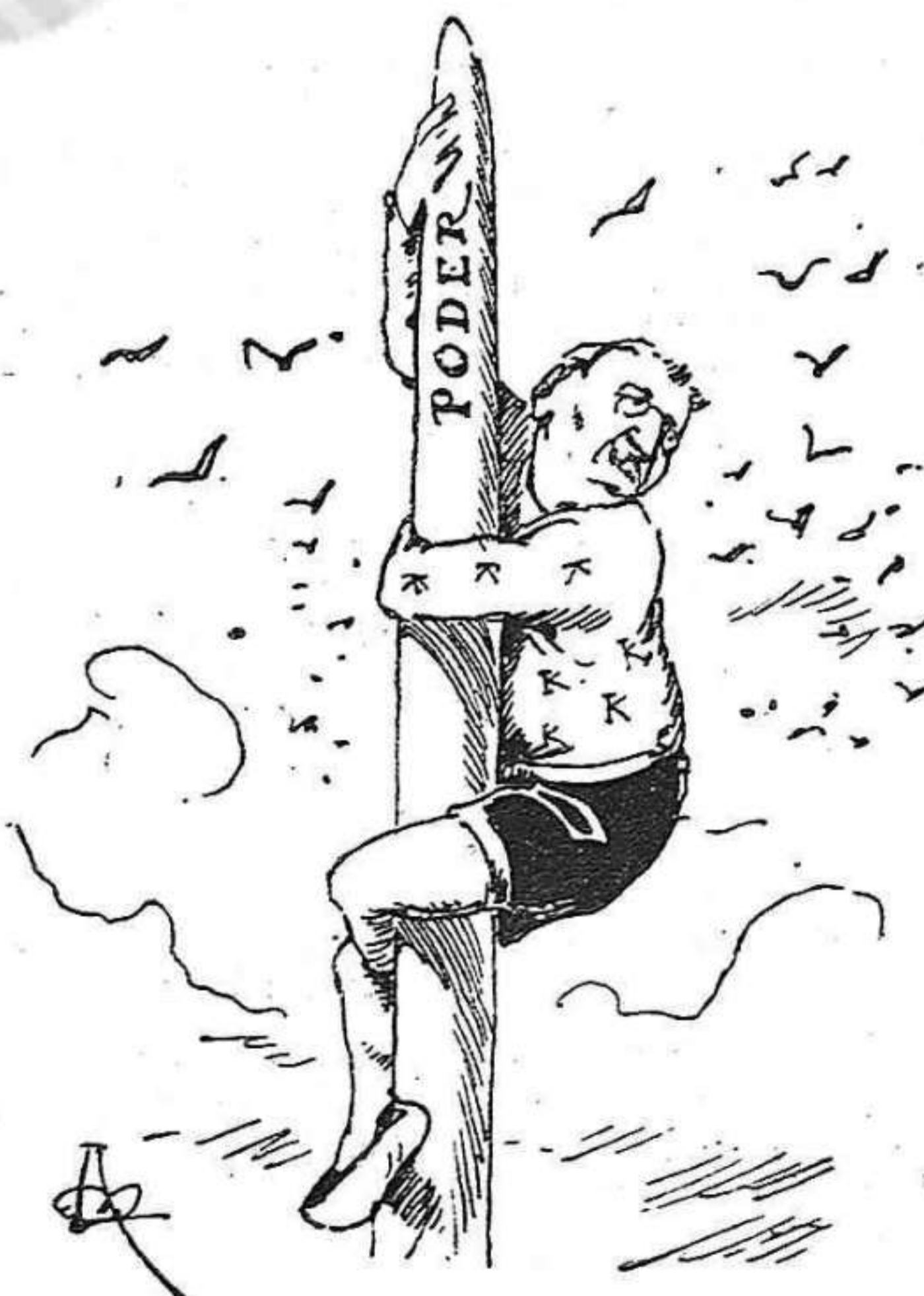
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.

—Quien á hierro mata á hierro muere.

—Ja ha comensat á rrelliscar; d' aquesta feta no para fins baix.

—No era mal pensat: fundar un diari per embolicar los bunyols que fassi.